

Flet
MYSTERIE
VAN TARANTO

Flet
MYSTERIE
VAN TARANTO

JOSEPHINE BOUDRY

© 2025 Josephine Boudry

Alle rechten voorbehouden

Eerste uitgave, 2025

Omslagontwerp: MaryDes Designs

ISBN: 9789403772684

Alle gelijkenissen met bestaande personen berusten op
louter toeval.

Voor Marco

Een onalledaags gestalte met een wit aansluitend doek over het hoofd loopt in de vroege uurtjes schijnbaar doelloos door de Zuid-Italiaanse stad Taranto. Het is pikkedonker maar de straatlantaarns werpen een geelachtig licht op zijn lang wit gewaad en vormen een zielloze schim op de koude straatstenen. Hij slentert blootvoets vooruit. Hij moet beslist al een tijdje onderweg zijn want zijn tenen zien er blauw uit van de kou en zijn hielen laten een stempel van donkerrood bloed achter op het asfalt. Hij lijkt niet te passen in het tijdperk. Zijn klederdracht steekt hemelsbreed af tegen de kleurrijke etalages van de vele boetieks. Ook al kun je de afgepeigerde trekken op zijn gezicht niet ontwaren, aan zijn trage tred te zien moet hij doodop zijn. De man wordt op de hielen gezeten door een tiental bondgenoten, de meesten onder hen in een gelijkaardig gewaad, toch halen ze hem nooit in. Ze treden gewoon in zijn voetsporen en wissen de verse bloedvlekken gaandeweg uit.

Iets na het ochtendgloren bereikt de gesluierde man eindelijk de eindbestemming van zijn ogenschijnlijke lijdensweg: de kerk. Een menigte staart hem vol verwachting aan, maar hij concentreert zich enkel op zijn doel. Met een heuse stok bonst hij drie keer kort maar vastberaden op de poort. Nog voor iemand voor hem kon opendoen, valt hij levenloos neer op de gure vergrijsde dorpel.

Milaan – maandag 16 juli 2018

Wat begon de stad alweer warm te worden. Het was toch godgeklagd dat uitgerekend Oscar die zomer geen vakantiedagen mocht opnemen. Hij was in januari nog maar in dienst genomen in een softwarebedrijf en mocht al blij zijn dat hij werk gevonden had. Hem hoorden ze zeker niet luidop klagen, of hij kon zijn job wel op zijn strak gespierde buik schrijven. Rond die periode liep Milaan als het ware leeg. Iedereen ging richting de kustlijn, de stad was immers veel te warm om de zomer in door te brengen. Waarom precies hij met nog enkele andere collega's in het bedrijf moest blijven, bleef hem een raadsel. Veel konden ze er toch niet doen. Alle projecten lagen zo goed als stil en wanneer je iemand e-mailde, kreeg je steevast een out-of-office mail terug. Wie hielden ze hier eigenlijk voor de gek? Nou ja, dan kon hij vast later dat jaar een paar dagen vrij nemen.

Het was al een week tergend rustig, maar ook die maandag was Oscar vroeg uit de veren om daarna naar zijn werk te trekken. Vlug nog een espresso als opkikkertje en dan de metro M1 op richting Cadorna. Bij het uitstappen wierp hij steeds een blik op het *ago, filo e nodo*, een monument bestaande uit een naald, draad en knoop dat net aan de metrohalte stond. Het kleurrijke aspect van het monument had hem al sinds zijn aankomst in Milaan gefascineerd. Hij had aanvankelijk niet begrepen waarom het juist daar stond, tot hij eens iemand op de metro had horen zeggen dat het de invloed van de mode-industrie op de stad voorstelde. De kleuren rood, geel en groen verwezen dan weer naar de kleuren van het metronetwerk van Milaan. Los daarvan was het voor Oscar een gepast referentiepunt om na te gaan of hij wel op de juiste plaats uit de metro was

gesprongen. Hij woonde immers nog maar een half jaar in deze bruisende metropool en kon hier en daar zeker nog wel een referentiepunt gebruiken.

Zoals het een echte Italiaan betaamde, nam hij onderweg naar zijn werk nog een tweede espresso. Traditiegetrouw - als je iets na zes maanden al een traditie mag noemen - stopte hij hiervoor heel eventjes bij Bar Cesare. Cesare was een man van rond de zeventig jaar oud met een karakteristieke grijze snor en kwam net zoals Oscar uit Apulië. Ze konden het erg goed met elkaar vinden. Een zuiderse *terrone* had het namelijk niet altijd makkelijk te verduren in het Noorden van het land. Meer dan eens werd Oscar aangesproken op zijn accent door de gesofisticeerde Milanesi. De ene keer sprak hij de 'o' te lang uit en de andere keer scheelde er volgens hen iets anders aan zijn uitspraak. Hij wist niet altijd goed wat hij anders uitsprak dan zij, maar aan hun gezicht te zien moest het beslist grappig geweest zijn. Bij Cesare daarentegen moest hij nooit op zijn tongval letten en kon hij vrijuit spreken zonder vooroordelen. Gezien de oude Cesare ook al een hele tijd langer in Milaan vertoefde, kon Oscar steeds bij hem terecht voor raad en daad. En ook vandaag kwam er een korte babbel aan te pas. Cesare vroeg hem wat hij in godsnaam nog in Milaan zat te doen. Hij moest allang terug in zijn thuisstad Taranto zijn en het liefst nog ergens op een idyllisch strand ook! Oscar hoefde hiervan niet overtuigd te worden, maar voegde eraan toe dat hij als nieuweling in het bedrijf niet al te veel eisen kon stellen. Cesare vond dat de bedrijven overdreven en bood hem dan nog snel een croissant met heerlijke pistachevulling aan om hem wat te bemoedigen. 'Van het huis!' voegde hij er nog haastig aan toe en ging meteen terug aan het werk aangezien er net een groep toeristen zijn zaak kwam binnengewandeld.

Genoeg gelanterfant, vond Oscar, hij moest zich maar eens beginnen haasten. Ook al had hij glijdende uren en mocht hij zelf kiezen om hoe laat hij op kantoor aankwam, toch had hij echt geen zin om er tot 21 uur onnodig rond te blijven hangen.

Toen hij op kantoor aankwam, zaten Tim Peeters en Nina Albu al achter hun bureau. Samen werkten ze aan een project van de Europese Commissie en waren in korte tijd niet enkel goede collega's, maar ook vrienden geworden. Tim kwam uit België en Nina uit Roemenië. Dezer dagen voelden ze alle drie zowat hetzelfde: verveling en verlangen naar hun thuishaven. Nina ging gewoonlijk in deze periode naar haar grootouders in de bergen. De hele familie was elk jaar opnieuw uitgenodigd op het klein landgoed van haar grootouders om er de zomer door te brengen. Ze had er de allerbeste herinneringen aan. Als kind had ze er een boomhut gebouwd samen met al haar neven en nichten. De zomers daarna hadden ze er uren in gespeeld, soms tot grote ergernis van haar ouders en ooms en tantes. Ze vergaten immers altijd hoe laat het was, misten daardoor maar al te vaak het avondeten en gingen daarna ook veel te laat naar bed. In haar tienerjaren hielp ze dan weer mee in de moestuin van haar grootvader en de laatste jaren spendeerde ze de meeste tijd in de keuken samen met haar lieve grootmoedertje. Ze moest en zou de traditionele Roemeense recepten onder de knie krijgen. Dit jaar zou Nina de enige afwezige zijn en het idee alleen al om dit familiemoment te missen maakte haar weemoedig. Tim had op zijn beurt eerder op het jaar al een reisje beloofd aan zijn vriendin Lotte, die in België gebleven was, maar dat was buiten de bazen van het bedrijf gerekend. Had hij het maar eerst besproken met de leidinggevende van

hun team, dan had hij tenminste niet hoeven terugkomen op zijn belofte aan Lotte. Helaas was ze niet opgezet met de annulering van hun snoepreisje en verliep hun relatie sindsdien wat stroef.

Tim en Nina waren echt een godsgeschenk voor Oscar in deze periode. En hij wellicht ook voor hen. Na de werkuren gebeurde het wel eens dat ze nog samen iets gingen drinken in de *Navigli*. Dit was de uitgaansplek bij uitstek voor studenten en jonge professionals zoals hen. Op die manier hadden ze toch nog iets aan hun zomer gehad en dachten ze iets minder aan al hetgeen ze misten thuis.

Tijdens de werkuren werkten ze aan het project van de Europese Commissie waarbij hun kennis van de verschillende Europese talen goed van pas kwam. De softwareontwikkelaars werkten aan de technische kant van het project en zij vooral aan het inhoudelijke. Het ging voornamelijk om digitaal onderzoekwerk. Een gezonde dosis nieuwsgierigheid in verschillende vakgebieden was dan ook een must om dit werk doen. Ze waren allemaal geboeid door hun opdracht want bij momenten voelden ze zich net detectives. Ze bleven zoeken tot ze het antwoord op hun vraag gevonden hadden. Geen onderzoeksmethode was hen onbekend. Vonden ze een antwoord niet in de ene taal, dan verrichtten ze maar hun onderzoekwerk in een andere taal. Het waren tot dusver professioneel mooie maanden geweest, maar de verveling sloeg onvermijdelijk toe als gevolg van de zomervakantie.

Gelukkig was Tim Peeters er. Hij was van opleiding historicus en had een aangeboren interesse in alles wat er dagelijks in de wereld gebeurde. Het gebeurde in deze periode dan ook vaker dat hij via het interne

communicatiesysteem nu en dan eens een link doorstuurde naar Oscar of Nina met het interessantste nieuws van de dag. Hij had al lang begrepen dat hij zijn collega's moest zien te entertainen.

Zo was er die dag een ontmoeting geweest tussen de Amerikaanse president Donald Trump en de Russische president Poetin en werd het Frans nationaal elftal in hun thuisland heroïsch onthaald na hun zege op het wereldkampioenschap voetbal. Oscar las de artikels met interesse en klikte zoals gewoonlijk nog wat door op de website. Zo werd er die maandag ook nog een voet gevonden in een afvalverwerkingsbedrijf in Toscane en was er een doorbraak in het onderzoek naar het verdacht overlijden van een 80-jarige chirurg uit Bergamo. De arme man zou vermoedelijk vermoord geweest zijn voor de deur van zijn statige villa door zijn bloedeigen zoon en diens vrouw. Deze laatste artikels trokken hem soms nog het meest aan. Ze hadden meestal iets mysterieus en het boeide hem te achterhalen wat de motieven waren die schuilgingen achter elke misdaad. Oscar browsete nog wat verder. Na een tijdje viel zijn blik op een artikel waarin de meest spraakmakende cold cases van Italië gerangschikt stonden per regio. Hij scrolde meteen door naar de onopgeloste moorden in Apulië. Ook al was hij nu al een half jaar fysiek inwoner van de regio Lombardije, toch was hij in zijn hart nog altijd in Apulië. Hij vond een behoorlijk aantal cold cases, maar eentje trok meteen zijn aandacht. Het was een zaak van 9 jaar geleden waar hij nog duidelijke herinneringen aan had. Hij klikte door op een link die leidde naar meer informatie en las een stukje van een bijhorend artikel dat destijds geschreven werd.

TROCCOLANTE STERFT TIJDENS PROCESSIONE DEI MISTERI

Veronica Bruno/ Taranto, zaterdag 11 april 2009

Afgelopen vrijdag werd Taranto opgeschud door het verdacht overlijden van Alessio Russo. De 33-jarige man die meeliep in de jaarlijkse processietocht in de gedaante van troccolante viel net voor het einde van de optocht door zijn knieën voor de Chiesa del Carmine op de Piazza Carmine. Wat de precieze doodsoorzaak is, is nog niet bekend. De politie gaat ervan uit dat er kwaad opzet in het spel is gezien de jonge leeftijd en de uitstekende gezondheid van het slachtoffer. Er werden nog geen verdachten opgepakt.

Taranto – vrijdag 10 april 2009

De 19-jarige Oscar Greco zat aan de ontbijttafel en keek naar de regionale zender Studio Cento. Elk jaar opnieuw werden de religieuze festiviteiten die tijdens de Goede week in de stad plaatsvonden uitgezonden. Bij momenten waren de beelden zelfs live. Je hoefde haast niet uit je woning te komen om de sfeer in de stad op te snuiven. Zo gebeurde het wel vaker dat de televisie bij de familie Greco de hele dag door aanstond. Toen Anna haar zoon enkele minuten eerder uit bed hoorde strompelen, had ze de *moka* alvast op het vuur gezet. Het duurde niet lang of het typische borrelende geluid verspreidde zich doorheen het appartement. De koffie was klaar.

‘Neem jij even de moka van het vuur, Oscar? Ik ben net de keukenmat aan het uitkloppen op het balkon.’

‘Ja hoor, maak je geen zorgen, mams!’

Oscar schoof de stoel naar achter waarop hij zich enkele luttele seconden eerder had neergezet en ging naar het aanrecht. Hij schonk zichzelf een espresso in en deed er nog een schepje rietsuiker bij. Half slaperig keek hij naar de televisie die boven op de frigo stond.

‘Waar zijn vader en Matteo eigenlijk?’ vroeg hij toen zijn moeder de keukenmat terug voor het aanrecht op de vloer neerlegde.

‘Die zijn extra vroeg opgestaan vandaag om de voorbereidingen voor de Processione dei Misteri van nabij te bekijken. Ze hebben nog een tijdje op jou zitten wachten hier in de keuken, maar aangezien je maar niet opstond, zijn ze uiteindelijk toch zonder jou vertrokken. Heb je geen honger, jongen? Ik heb deze morgen je lievelingskoekjes gebakken. Wil je er een paar?’

Oscar nam een paar koekjes uit een kleurrijke metalen doos waarvan op het deksel het opschrift *biscottiera* in sierlijke vintageletters geschreven stond. Hij was dolgraag meegegaan met zijn vader en broer in de stad. Waarom moest hij toch altijd zo lang uitslapen? Hij nam zich voor doorgaans iets vroeger op te staan en misschien ook eens een wekker te zetten wanneer hij niet naar school moest. Een voornemen dat hij zichzelf al vaak opgelegd had, maar dat tot nu toe altijd vruchteloos was geweest.

‘Zijn ze al lang weg?’

‘Een klein uurtje, denk ik. Als je wil, kun je hen nog achterna. We eten pas rond 13:30 vandaag.’

‘Ik geloof dat ik maar thuisblijf. Ik heb deze namiddag nog een afspraak voor de scouts. We moeten de kerk nog klaarzetten voor de Paasviering van zondag.’

Oscar stak zijn voeten een voor een terug in zijn pantoffels die hij onder tafel voor zich uit had geschoven en ging terug naar zijn kamer. Hij startte meteen zijn computer op. Hij had een paar berichtjes hier en daar die hij nog moest beantwoorden. Op Messenger waren zijn scoutsvrienden al volop plannen aan het maken voor diezelfde avond. In de namiddag zouden ze de kerk klaarzetten en daarna zouden ze de stad intrekken. Oscar zag dat wel zitten. Deze morgen had hij al het een en ander gemist door niet met zijn vader en broer op stap te zijn geweest en op die manier kon hij dit nadeel inhalen. Hij nam zich voor om vanaf nu niets van de festiviteiten in de stad te missen. Hij was al van kleins af aan een nieuwsgierig persoon geweest en wanneer hij het gevoel had dat hij iets gemist had, dan kon hij zich daar soms wel een hele dag slecht om voelen. Nee, vanaf nu stond hij paraat en zou hij alles vanop de eerste rij meevolgen.

Tegen 12u45 waren zijn vader Pietro en zijn broer Matteo thuisgekomen. Zijn moeder Anna had ondertussen de tafel al gedekt en Oscar vervoegde hen in de keuken. Ze vertelden over de drukte in de stad en dat iedereen er al volop in de weer was. Oscar wou weten wat de pot schafte. Hij wou zo snel mogelijk van onderwerp veranderen, want de verhalen van zijn broer en vader deden hem er uiteindelijk enkel maar aan herinneren wat hij gemist had. Hij vond het beter om zelf maar alles te ontdekken later die dag.

Ze aten een bescheiden portie pasta als primo en gegratineerde mosselen als secondo. Oscar zag dat Matteo een beetje teleurgesteld was. Na de uitstap van deze morgen had zijn broer beslist zin in een iets grotere portie pasta en daarna een goed stuk vlees, een hamburger bijvoorbeeld. Hun moeder deed hem er echter aan herinneren dat het Goede Vrijdag was en dat ze traditiegetrouw niet te rijkelijk moesten eten, en al zeker geen vlees! Matteo werd er niet bepaald gelukkiger van en zou later met zijn vrienden nog wel iets lekkers in het centrum vinden.

Na het middageten trok Oscar zich terug in zijn kamer en maakte zich klaar om met zijn scoutsvrienden eropuit te trekken. Tegen 15u00 nam hij zijn motorhelm bij de hand en vertelde zijn ouders dat hij waarschijnlijk laat thuis zou zijn. Toen hij de voordeur van het appartement wou opendoen, twijfelde hij een ogenblik en liep nog even terug langs de spiegel in de inkomhal. Hij checkte of zijn kleren wel perfect zaten en legde zijn donker krullend haar nog wat beter in vorm. Zijn broer, die een spelletje op zijn mobieltje aan het spelen was in de living, zat vanuit de zetel wat te lachen met Oscar. 'Che paraculo!' riep hij hem nog achterna met een brede grijns op zijn gezicht. Oscar draaide even met zijn

uitzonderlijk helderblauwe ogen, verdween in de deuropening en trok de deur achter zich dicht zonder in te gaan op de opmerking van zijn broer.

Hij woonde al heel zijn leven met zijn ouders en oudere broer op de vijfde verdieping van een appartementsblok in de Viale Virgilio met uitzicht op de Mar Grande, in het nieuwe gedeelte van de stad. Hij nam quasi nooit de lift in het gebouw. Hij liet de lift liever beschikbaar voor de oudere vrouwtjes die ook in het gebouw woonden. En daarbij wou hij zijn atletisch figuur graag behouden. Af en toe een minimum aan inspanning was dan zeker noodzakelijk. Toen hij naar zijn scooter liep, die iets verderop in een garage geparkeerd stond, dacht hij aan zijn vriendinnetje Sara. Het was nog een prille liefde. Ze waren samen sinds vorige zomer en hij had haar al een paar dagen niet meer gezien. Ze zagen elkaar eigenlijk in het algemeen niet zo vaak. Ze zaten beiden in hun laatste jaar middelbaar en hadden het druk met studeren en nadenken over de toekomst. Ze hadden wel elke avond urenlang zitten chatten, dat verklaarde trouwens het feit dat Oscar 's morgens maar moeilijk uit zijn bed geraakte. Hij was goedgeluimd aangezien Sara net als hij in de scouts zat en straks eveneens mee zou helpen om de kerk klaar te zetten voor zondag.

Toen hij zich op zijn scooter neerzette, maakte hij aanstalten om zijn helm op te zetten. Op het laatste moment bedacht hij zich en plaatste zijn helm dan toch maar onder zijn zadel. Wat had het anders voor zin gehad dat hij zijn haar net had goedgelegd? Hij wou per slot van rekening een goede indruk nalaten op Sara. Misschien had Matteo wel gelijk. Hij was wel degelijk een tikkeltje te ijdel, maar aan de andere kant was hij allerm minst de enige met een ijdel kantje. Een minuut later reed hij, zoals het een echte Tarantino

betaamde, zonder helm maar mét zonnebril door de Viale Virgilio. De glimlach op zijn zongebruinde gezicht verraadde dat hij er zin in had. Had hij echter geweten wat er op dat moment aan de andere kant van de stad aan het gebeuren was, dan had hij die glimlach waarschijnlijk achterwege gelaten. Iemand was er namelijk malafide voorbereidingen aan het treffen voor een gebeurtenis die de stad de volgende morgen in rep en roer zou zetten.

Ze waren met z'n tienen, zes jongens en vier meisjes. De scoutsvrienden kenden elkaar door en door. De kilometerslange wandeltochten tijdens de vele scoutskampen, de intieme gesprekken die ze erna in hun tenten voerden en de talloze zaterdagavonden waarbij ze vaak een glaasje te veel hadden gedronken, hadden door de jaren heen van hen een hechte groep gemaakt. Later zou hun vriendschap vervagen. Ieder zou zijn eigen weg gaan. Zo gaat dat immers in het leven, maar nu kreeg niets hen uit elkaar.

Enkel Sara Fasano, het vriendinnetje van Oscar, was er nog maar bij sinds vorige zomer. Ze woonde nu ongeveer een jaar in het centrum van Taranto bij haar tante Ada. Daarvoor had ze altijd met haar ouders in Grottaglie gewoond, zo'n 20 kilometer verderop, tot ze omkwamen in een tragisch auto-ongeval. Sara had het slechte nieuws begin vorig jaar te horen gekregen toen ze boven het atelier van haar ouders haar schoolwerk aan het afronden was. De familie Fasano had, zoals vele families in Grottaglie, een pottenbakkerij en vervaardigde sinds jaar en dag potten, vazen, vaatwerk en menig ander decoratief object in keramiek. Elk stuk was uniek. Sara hielp in het weekend heel vaak mee om kleur aan

te brengen op het aardewerk. Tijdens het schilderen kon ze de creativiteit die rijkelijk door haar aderen stroomde de vrije loop laten gaan. Het waren deze momenten waaraan ze nog het vaakst terugdacht. Alle drie waren ze bedrijvig bezig geweest in het atelier. Elkeen had zijn taak. Haar vader had nieuw aardewerk zitten maken, Sara werkte de stukken af in verschillende tinten en haar moeder had de inventaris opgesteld en de boekhouding gedaan. Zo spendeerden ze heel vaak hun weekends en de schoolvakanties samen als hecht gezin. Tussendoor hadden ze het ook altijd heerlijk gevonden toen er nieuwsgierige toeristen binnen kwamen snuisteren en hen vragen stelden. Vaak gaf Sara een korte rondleiding aan de toeristen die uit het buitenland kwamen; haar ouders spraken immers geen woord Engels. Engels was eigenlijk nooit haar sterkste vak geweest en ze sprak het ook niet zo graag, maar ze wou haar ouders niet teleurstellen en gaf dan toch maar de rondleiding in die vreemde taal. Haar vader en moeder waren zo fier op haar en hoopten dat ze later de zaak zou overnemen.

Aan dit alles kwam abrupt een einde in het beruchte voorjaar van 2008. De politie was tot bij Sara gekomen om haar het slechte nieuws te melden. Haar ouders waren maar even weggeweest, met een lading borden die ze het weekend ervoor alle drie samen hadden afgewerkt. De borden waren voor een voornaam trouwfeest geweest en ze hadden voor hun vertrek nog samen zitten nakijken of alles wel in de puntjes afgewerkt was. Haar moeder, attent en zorgzaam zoals ze was, had nog een kaartje en een bloempje voor de bruid bij de bestelling gevoegd. Daarna hadden ze de koffer en de achterbank gevuld met het vaatwerk en haar moeder had nog een laatste doos vooraan op haar schoot in de passagierszetel genomen aangezien de rest van de auto

algauw vol was. Nadat haar vader aan het stuur gaan zitten was, vertrokken ze beiden richting Martina Franca. Het was maar een halfuurtje rijden. Om het juiste adres te bereiken, moesten ze in een paar afgelegen straatjes rijden. Het wegdek tussen Grottaglie en Martina Franca lag er bij momenten behoorlijk slecht bij waardoor de vader van Sara niet te snel reed om de uiterst breekbare borden te beschermen. Een tegenligger in een rode Alfa Romeo, die op zijn beurt aan zijn sportieve rijstijl te zien geen breekbare objecten vervoerde, kwam in volle snelheid hun richting uit. Door de enorme putten in het wegdek verloor de bestuurder van de snelle wagen algauw de controle over het stuur en reed recht op Sara's ouders in.

Sara had nooit de plaats van het ongeval durven bezoeken, maar in de krant had ze later wel een foto gezien. Je kon duidelijk het kaartje en de bloemen voor de bruid naast de auto zien liggen. Daarrond was een overvloed aan brokstukken te zien, van de borden waar ze zo zorgvuldig samen aan hadden zitten werken.

Toen de kerk klaarstond voor de paasviering op zondag, werd er druk gediscussieerd aan de kerkpoort over wat ze die avond nog allemaal gingen doen. Eenmaal een akkoord bereikt, gingen Oscar, Sara, Alessandro en Luca richting de boulevard Corso Due Mari. De anderen moesten nog even naar huis en zouden pas later die avond de stad intrekken.

Recht tegenover de Corso Due Mari, als je met je rug naar het nieuwe stadsgedeelte stond, kon je aan de andere kant van het water het kasteel van de stad, het *Castello Aragonese*, zien. Sinds 1883 was het in handen van de Italiaanse marine.

Het kanaal tussen het kasteel en de Corso Due Mari verdeelde de stad in het nieuwe en oude historische gedeelte. Een brug verbond beide delen. De brug maakte deel uit van de trots van de stad. Nergens anders in Europa en bij uitbreiding in de hele wereld stond er dan ook zo een speciale brug. Bij het openen, werden de twee kanten niet omhooggetild, maar ze draaiden horizontaal open. Er bestonden wel meerdere van die draaibruggen in de wereld, maar het speciale aan deze brug was dat de twee delen bij het openen van elkaar gescheiden werden en zijdelings elk aan een kant van de brug opengedraaid werden. Eigenlijk werd ze zelden geopend, maar als dit eens gebeurde, dan verzamelde quasi de hele stad zich om het spektakel gade te slaan.

De vier scoutsvrienden beslisten om een ijsje te gaan eten als beloning voor hun harde werk eerder in de kerk.

‘Gaan we naar Bernardi of toch maar naar ijssalon Del Ponte?’ vroeg Alessandro.

‘Laten we naar Del Ponte gaan. Het weer is warm genoeg om ons tegenover het kasteel op de bankjes te zetten, en daarbij hebben ze er van dat heerlijk kokosijs!’ riep Sara uitgelaten.

De anderen stemden toe. Ze waren maar al te blij om een ijsje te gaan halen bij Del Ponte als dat haar gelukkig kon maken.

Terwijl ze op de bankjes aan de Corso Due Mari zaten en uitkeken op het kabbelende water voor het kasteel, zagen ze steeds meer mensen vanuit het oude stadsgedeelte, over de draaibrug, richting nieuw stadsgedeelte gaan. De zon was geleidelijk onder aan het gaan en het schemerde al. Oscar keek vluchtig op zijn horloge en zag dat het al na 19u00 was. De processie was al twee uur bezig!

‘Kom op, laten we snel naar Via d’Aquino gaan, zodat we de processie kunnen volgen. Ze is al meer dan twee uur bezig!’ zei Oscar opgejut in de hoop de anderen met zich mee te krijgen. Vaak gingen jongeren op Goede Vrijdag naar het centrum omdat er veel volk op de evenementen afkwam, maar veel verder dan een plaatselijke bar kwamen ze meestal niet. Dit wou Oscar vermijden. Hij voelde nog altijd de drang om zoveel mogelijk van de processie te zien. Misschien was het wel de laatste keer dat ze dit samen konden meemaken als hechte groep, volgend jaar zouden ze immers allemaal gaan studeren en iedereen weet dat bepaalde contacten dan al wat sneller gaan vervagen. Gelukkig kostte het hem niet veel moeite om zijn vrienden mee te krijgen. Daarbij was het voor Sara de eerste keer dat ze de processie zou zien. Het was een evenement dat ze zeker eens moest meemaken. Dat had haar tante Ada haar nog diezelfde dag gezegd. Oscar zag dat Sara stond te popelen om de processie van dichtbij te zien. Ze had hem verteld dat ze niet zo goed begreep wat er zo speciaal aan was. In verschillende steden werd de lijdensweg van Christus immers nagespeeld in de periode rond Pasen. Ze verwachtte zich aan een processie zoals je er zovelen zou zien passeren op het nieuws in die dagen. Toch had Oscar aan haar mimiek gezien hoe haar nieuwsgierigheid langzamerhand groeide toen ze beiden de speciale sfeer in de stad tegemoet gingen. Ze kon beslist niet snel genoeg ontdekken waarom het evenement zoveel volk uit verschillende hoeken aantrok.

Ze liepen vanuit de Corso Due Mari onmiddellijk de Via d’Aquino in en gingen verder in de richting van de Chiesa del Carmine, waar de processie van start was gegaan om 17u00 stipt. Hoe dichterbij ze het gebeuren naderden, hoe donkerder het werd en hoe beter je de dodenmarsen die de plaatselijke

fanfares door de straten deden weergalmen, kon horen. De vier vrienden liepen samen de macabere en duistere sfeer tegemoet.

Sara schrok toen ze de confratelli voor het eerst zag. Haar tante had haar uitgelegd dat de klederdracht van de confratelli, de deelnemers en organisatoren van deze optocht, heel apart was. Door al het schoolwerk dat in haar laatste jaar op haar schouders terecht was gekomen, had ze niet eens de tijd gehad om meer over de processie op te zoeken op het internet. Eén ding stond echter vast: de confratelli zagen er letterlijk spookachtig uit. Een groot deel van hen had namelijk een wit doek over hun hoofd met minuscule gaatjes ter hoogte van hun ogen.

Heel veel hadden ze nog niet gemist gezien de processie enorm traag vooruitging. De deelnemers wandelen elk jaar ongeveer zestien uur over een afstand van om en bij de twee kilometer. Je moet al echt je best doen om zo traag vooruit te trappen.

Rond een uur of negen waren hun andere vrienden uit de scoutsbende erbij gekomen en gingen ze met z'n tienden iets eten in het andere deel van de stad. Het was er een gezellige drukte. Ze bestelden panzerotti en elk een Raffo, het plaatselijk biertje. Ze hadden de hele avond zitten praten in verschillende bars. En ook al was het bier niet zo sterk, het vloeiende rijkelijk en zorgde ervoor dat hun gedachten niet meer zo heel veel naar de processie gingen.

Toen zijn horloge twee uur aangaf, besloot Oscar om toch maar eens naar huis te gaan. Hij stelde voor om Sara naar haar tantes appartement te vergezellen. Onderweg passeerden ze de processie die nog steeds aan de gang was. Heel wat toeschouwers waren al afgehaakt en huiswaarts

gekeerd. De processie leek nu een afgezonderd gegeven te zijn, die op zijn eentje in stilte door de stad trok. Hoe dichterbij je kwam en hoe beter je de in wit geklede confratelli met bedekt gezicht mysterieus door de straat zag drentelen, hoe meer de macabere atmosfeer door merg en been drong. Sara voelde een ijzige rilling over haar rug lopen en Oscars nekharen gingen ervan overeind staan. Sara nam nog snel enkele foto's van de optocht om aan haar tante te tonen, die door omstandigheden zelf niet aanwezig kon zijn, en daarna liepen ze door naar huis. Toen Oscar zijn vriendinnetje goeienacht had gekust op de dorpel van haar tantes appartement, ging hij verder naar de Viale Virgilio, naar zijn eigen bed. Hij beseftte toen pas dat hij zijn scooter had laten staan in het centrum. Hij zou die wel de volgende morgen oppikken, dacht hij slaperig.